Lietas Nr. C29567914
Lietas arhīva Nr. CA-0522-16/16

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā, 2016.gada 21.martā

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētājs V.Vazdiķis
tiesneši I.Ošiņa
O.Blūmfelde
ar tiesas sēžu sekretāri S.Melderi
piedaloties prasītāja Rīgas pilsētas būvvaldes pārstāvei /pers. A/ un atbildētājas /pers. B/ pārstāvei zvērinātai advokātei Sanitai Boktai Strautmanei,
atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu Rīgas pilsētas būvvaldes prasībā pret /pers. B/ par darba līguma izbeigšanu un /pers. B/ pretprasībā par darba samaksas un likumisko procentu piedziņu, sakarā ar Rīgas pilsētas būvvaldes apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2015.gada 27.augusta spriedumu.

A p r a k s t o š ā d a ļ a

[1] Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2015.gada 27.augusta spriedumu noraidīta Rīgas pilsētas būvvaldes (turpmāk arī – Prasītāja) prasība pret /pers. B/ (turpmāk arī – Atbildētāja) par darba līguma izbeigšanu, apmierināta /pers. B/ pretprasība.

No Prasītājas nolemts piedzīt: 1) Atbildētājas labā atlaišanas pabalstu 2614,72 *euro* un likumiskos procentus par laika periodu no 2014.gada 14.aprīļa līdz 2015.gada 6.janvārim 80,40 *euro*, kopā 2695,12 *euro*; 2) valsts ienākumos valsts nodevu 342,54 *euro* un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 4,72 *euro*.

Tiesa konstatējusi, ka Atbildētāja pretprasībā atsaucas uz Darba likuma 7. un 29.panta pārkāpumu no Prasītājas puses.

Vienlaikus no pretprasības tiesa konstatējusi, ka Atbildētājas ieskatā, minēto tiesību normu pārkāpums no Prasītājas puses izpaudies tādējādi, ka nepārdomātas darba organizācijas rezultātā Prasītājas darbiniekiem radīta pārslodze; pēc tam, kad Atbildētāja atteikusies vienoties par darba tiesisko attiecību izbeigšanu, Prasītāja uzsākusi pastiprinātu Atbildētājas darba kontroli, kas netikusi veikta attiecībā pret citiem arhitektūras nodaļas darbiniekiem, kā arī tāda darba pienākuma uzlikšana Atbildētājai, kuru ne Atbildētāja, ne citi /amats/ līdz šim nebija pildījuši.

Tiesa secinājusi, ka Prasītāja īpašu uzmanību tieši Atbildētājas darba pienākumu izpildei sākusi izrādīt laikā, kad starp pusēm sākušās nesaskaņas saistībā ar vienošanos par darba tiesisko attiecību izbeigšanu, tāpēc atzinusi, ka Prasītāja pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu un atšķirīgas attieksmes aizliegumu.

Tiesa atzinusi, ka: 1) Atbildētājas atsaukšanās uz nesamērīgi lielo slodzi, nevar būt par pamatu uzteikumam pēc Darba likuma 100.panta piektās daļas; 2) Atbildētājai saskaņā ar Darba likuma 112.panta 2.punktu pienākas atlaišanas pabalsts divu mēnešu vidējās izpeļņas apmērā, tas ir, 2614,72 *euro* apmērā; 3) no Prasītājas Atbildētājas labā piedzenami nokavējuma procenti par atlaišanas pabalsta izmaksas nokavējumu par laika periodu no 14.04.2014. līdz 06.01.2015. 80, 40 *euro*; 4) darbinieka uzteikums pēc Darba likuma 100.panta piektās daļas stājas spēkā nekavējoties pēc tā iesniegšanas un ir atzīstams, ka darba tiesiskās attiecības starp pusēm ir izbeigušās; 5) Darba likums neparedz darba devējam tiesības grozīt darbinieka uzteikuma pamatojumu, bet gan tiesības celt prasību tiesā par uzteikuma atzīšanu par spēkā neesošu; 6) Prasītājas prasījums izbeigt darba līgumu ir noraidāms, jo darba līgums jau ir izbeigts ar darbinieka uzteikumu.

[2] 2015.gada 30.septembrī Prasītāja iesniegusi apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2015.gada 27.augusta spriedumu, kurā, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 413., 416., 432. pantu, lūgts apelācijas instances tiesu apmierināt prasību pilnā apmērā, atzīt Atbildētājas darba līguma uzteikumu par spēkā neesošu un noraidīt pretprasību.

Norādīts, ka: 1) tiesa nav objektīvi noskaidrojusi lietas faktiskos apstākļus un nav atbilstoši tiesību normām izvērtējusi pierādījumus lietā; 2) attiecībā uz Atbildētāju nav pastāvējuši apstākļi, kas, pamatojoties uz tikumības un taisnprātības apsvērumiem, neļautu turpināt darba tiesiskās attiecības; 3) nav pamatots tiesas secinājums, ka pastiprināta Atbildētājas darba pienākumu izpildes kontrole uzsākta uzreiz pēc 2014.gada janvāra pēc sarunas ar darba devēju par vienošanās par darba tiesisko attiecību izbeigšanu noslēgšanu; 4) nav pamatots tiesas secinājums, ka neviens cits /amats/ nebija veicis mutvārdu iesnieguma pieņemšanu, un, ka ar šo uzdevumu būtu pieļaujama nevienlīdzīga attieksme; 5) jauna darbinieka pieņemšana darbā nekādā mērā nav saistīta ar darba tiesisko attiecību pārtraukšanu ar Atbildētāju; 6) Prasītājas ieskatā lietā nav konstatēti apstākļi, kas liecinātu par Atbildētājas tiešu vai netiešu diskrimināciju no darba devēja puses; 7) tiesa atzinusi, ka Prasītāja ir cēlusi prasību par darbinieka uzteikuma atzīšanu par spēkā neesošu, taču spriedumā minēto prasību nav vērtējusi.

[3] 2015.gada 9.novembrī saņemti Atbildētājas paskaidrojumi, kuros norādīts, ka apelācijas sūdzība ir uzskatāma par nepamatotu, bet pirmās instances tiesas spriedums par taisnīgu un pareizu.

[4] Prasītājas pārstāvis apelācijas instances tiesas sēdē prasību un apelācija sūdzību uzturēja, Atbildētājas pretprasību neatzina.

Atbildētājas pārstāvis apelācijas instances tiesas sēdē prasību un apelācijas sūdzību neatzina, pretprasību uzturēja.

Motīvu daļa

[5] Civillietu tiesas kolēģija, noklausījusies klātesošo lietas dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējusi prasības, apelācijas sūdzības un pretprasības motīvus, pārbaudījusi un novērtējusi lietas materiālus, atzīst, ka prasība un apelācijas sūdzība ir noraidāmas, savukārt pretprasība ir pamatota un apmierināma turpmāk norādīto iemeslu dēļ.

[6] Ar lietas materiāliem Civillietu tiesas kolēģija konstatē turpmāk norādītos lietas būtiskos faktiskos apstākļus.

[6.1] 2009.gada 5.janvārī Rīgas pilsētas būvvalde un /pers. B/ noslēguši darba līgumu Nr.09/60 *(lietas 1.sējuma 22.-24.lapa)*.

[6.2] 2010.gada 14.janvārī Rīgas pilsētas būvvalde un /pers. B/ noslēguši Vienošanos Nr.1 par grozījumiem 2009.gada 5.janvāra Darba līguma Nr.09/60 nosacījumos *(lietas 1.sējuma 25.lapa)*.

[6.3] 2010.gada 20.maijā Rīgas dome izdevusi izziņu Nr.BV-10-383iz *(lietas 1.sējuma 71.-72.lapa)*.

[6.4] 2010.gada 25.oktobrī Rīgas pilsētas būvvalde un /pers. B/ noslēguši Vienošanos Nr.2 par grozījumiem 2009.gada 5.janvāra Darba līguma Nr.09/60 nosacījumos *(lietas 1.sējuma 26.lapa)*.

[6.5] 2011.gada 3.janvārī Rīgas pilsētas būvvalde un /pers. B/ noslēguši Vienošanos Nr.3 par grozījumiem 2009.gada 5.janvāra Darba līguma Nr.09/60 nosacījumos *(lietas 1.sējuma 27.lapa)*.

[6.6] 2011.gada 8.aprīlī Rīgas dome izdevusi izziņu Nr.BV-11-244iz *(lietas 1.sējuma 73.-74.lapa)*.

[6.7] 2012.gada 13.novembrī Rīgas pilsētas būvvalde un /pers. B/ noslēguši Vienošanos Nr.4 par grozījumiem 2009.gada 5.janvāra Darba līguma Nr.09/60 nosacījumos *(lietas 1.sējuma 28.lapa)*.

[6.8] 2013.gada 11.aprīlī Rīgas pilsētas būvvaldes Juridiskā nodaļa nosūtījusi Rīgas pilsētas būvvaldes vadītājam vēstuli Nr.BV-13-264-zi "Par izziņu atcelšanu" *(lietas 1.sējuma 88.-70.lapa)*.

[6.9] /pers.B/ Rīgas pilsētas būvvaldes Arhitektūras pārvaldes vadītājai sniegusi rakstveida paskaidrojumus par 20.05.2010. izziņas Nr.BV-10-382-iz un 08.04.2011 izziņas Nr.BV-11-244-iz sagatavošanu *(lietas 1.sējuma 79.lapa)*.

[6.10] 2013.gada 10.maijā Rīgas pilsētas būvvalde un /pers. B/ noslēguši Vienošanos Nr.5 par grozījumiem 2009.gada 5.janvāra Darba līguma Nr.09/60 nosacījumos *(lietas 1.sējuma 29.lapa)*.

[6.11] 2013.gada 21.jūnijā Rīgas pilsētas būvvaldes Arhitektūras pārvaldes vadītāja nosūtījusi /pers. B/ vēstuli Nr.BV-13-69-vu "Par paskaidrojumu sniegšanu" *(lietas 1.sējuma 60.lapa)*.

[6.12] 2013.gada 21.jūnijā /pers. B/ nosūtījusi Rīgas pilsētas būvvaldes Arhitektūras pārvaldes vadītājai atbildi uz 2013.gada 21.jūnija vadības uzdevumu Nr.BV-13-69-vu *(lietas 1.sējuma 61.lapa)*.

[6.13] 2013.gada 23.septembrī /pers. B/ parakstījusi Rīgas pilsētas būvvaldes /amats/ amata aprakstu *(lietas 1.sējuma 33.-36.lapa)*.

[6.14] 2013.gada 7.oktobrī Rīgas pilsētas būvvaldes Arhitektūras pārvaldes vadītāja nosūtījusi /pers. B/ vēstuli Nr.BV-13-106-vu "Par paskaidrojumu sniegšanu saistībā ar kļūdaini sagatavotajiem maksāšanas paziņojumiem" *(lietas 1.sējuma 62.lapa)*.

[6.15] 2013.gada 29.oktobrī Rīgas pilsētas būvvaldes Arhitektūras pārvaldes Arhitektu nodaļas vadītāja nosūtījusi /pers. B/ vēstuli Nr.BV-13-119-vu "Par paskaidrojumu sniegšanu" *(lietas 1.sējuma 64.lapa)*.

[6.16] 2013.gada 29.oktobrī /pers. B/ nosūtījusi Rīgas pilsētas būvvaldes Arhitektūras pārvaldes Arhitektu nodaļas vadītājai atbildi uz 2013.gada 29.oktobra vadības uzdevumu Nr.BV-13-119-vu *(lietas 1.sējuma 65.lapa)*.

[6.17] 2013.gada 19.novembrī Rīgas dome izdevusi administratīvo aktu Nr.2-30/RD-13-536-ap "Par 08.04.2011 izziņas Nr.BV-11-244-iz un 20.05.2010. izziņas Nr.BV-10-382-iz atcelšanu" *(lietas 1.sējuma 75.-78.lapa)*.

[6.18] 2013.gada 5.decembrī Rīgas pilsētas būvvaldes Arhitektūras pārvaldes vadītāja nosūtījusi /pers. B/ vēstuli Nr.BV-13-131-vu "Par paskaidrojumu sniegšanu" *(lietas 1.sējuma 39.lapa)*.

[6.19] 2013.gada 5.decembrī /pers. B/ nosūtījusi Rīgas pilsētas būvvaldes Arhitektūras pārvaldes vadītājai atbildi uz 2013.gada 5.decembra vadības uzdevumu Nr.BV-13-131-vu *(lietas 1.sējuma 67.lapa)*.

[6.20] 2014.gada 4.februārī Rīgas pilsētas būvvaldes Arhitektūras pārvaldes vadītāja nosūtījusi /pers. B/ vēstuli Nr.BV-14-13-vu "Par paskaidrojumu sniegšanu" *(lietas 1.sējuma 39.lapa)*.

[6.21] 2014.gada 5.februārī /pers. B/ nosūtījusi Rīgas pilsētas būvvaldes Arhitektūras pārvaldes vadītājai atbildi uz 2014.gada 4.februāra vadības uzdevumu Nr.BV-14-13-vu *(lietas 1.sējuma 52.-59.lapa)*.

[6.22] 2014.gada 13.februārī Rīgas pilsētas būvvaldes Arhitektūras pārvaldes vadītāja nosūtījusi /pers. B/ vēstuli Nr.BV-14-18-vu "Par paskaidrojumu sniegšanu" *(lietas 1.sējuma 80.lapa)*.

[6.23] 2014.gada 13.februārī /pers. B/ nosūtījusi Rīgas pilsētas būvvaldes Arhitektūras pārvaldes vadītājai atbildi uz 2014.gada 13.februāra vadības uzdevumu Nr.BV-14-18-vu *(lietas 1.sējuma 82.-86.lapa)*.

[6.24] 2014.gada 13.februārī Rīgas pilsētas būvvaldes Arhitektūras pārvaldes vadītāja nosūtījusi Rīgas pilsētas būvvaldes vadītājam vēstuli Nr.BV-14-43-zi "Par /pers.B/atbilstību ieņemamajam amatam" *(lietas 1.sējuma 37.-38.lapa)*.

[6.25] 2014.gada 20.februārī Rīgas pilsētas būvvalde nosūtījusi Latvijas Valsts iestāžu, pašvaldību, uzņēmumu un finanšu darbinieku arodbiedrībai vēstuli Nr.BV-14-2049-nd "Par darba devēja uzteikuma saskaņošanu" *(lietas 1.sējuma 87.-88.lapa)*.

[6.26] 2014.gada 26.februārī Latvijas Valsts iestāžu, pašvaldību, uzņēmumu un finanšu darbinieku arodbiedrība nosūtījusi Rīgas pilsētas būvvaldei vēstuli Nr.12/28 "Par darba devēja uzteikuma saskaņošanu" *(lietas 1.sējuma 89.lapa)*.

[6.27] 2014.gada 11.aprīlī /pers. B/ iesniegusi Rīgas pilsētas būvvaldei darba līguma uzteikumu *(lietas 1.sējuma 90.- 93.lapa)*.

[7] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426.panta pirmo daļu, 430.panta trešo daļu apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā, un nepārbauda pirmās instances tiesas konstatētos faktus, ja tie nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā.

No lietas materiāliem Civillietu tiesas kolēģija konstatē, ka lietā strīda par lietas faktiskajiem apstākļiem nav. Lietā ir strīds par to, vai: 1) ir pamatots Prasītājas uzteikums; 2) Prasītāja ir pieļāvusi atšķirīgas attieksmes aizlieguma pārkāpumu attiecībā pret Atbildētāju; 3) ir pamatots Atbildētājas uzteikums.

[8] No lietas materiāliem Civillietu tiesas kolēģija konstatē, ka Prasītāja cēlusi tiesā prasību pret Atbildētāju par darba tiesisko attiecību izbeigšanu, pamatojoties uz Darba likuma 101.panta pirmās daļas otro punktu (vēlāk prasība apaildināta ar prasījumu par darbinieka uzteikuma atzīšanu par spēkā neesošu), 2014.gada 26.martā.

Atbildētāja uzteikusi darba tiesiskās attiecības 2014.gada 11.aprīlī, pamatojoties uz Darba likuma 100.panta piekto daļu.

2015.gada 5.janvārī Atbildētāja cēlusi pretprasību par darba samaksas (atlaišanas pabalsta) un procentu piedziņu.

Pirmās instances tiesa pretprasību atzinusi par pamatotu un apmierinājusi savukārt prasību noraidījusi to nevērtējot pēc būtības, uzskatot, ka darba tiesiskās attiecības jau ir izbeigtas.

Civillietu tiesas kolēģija nevar šādam pirmās instances tiesas secinājumam piekrist, jo vērtējot notikumu hronoloģiju brīdī, kad Prasītāja cēlusi prasību, Atbildētāja vēl nebija uzteikusi darba tiesiskās attiecības – secīgi Atbildētājas uzteikums iesniegts vairāk kā divas nedēļas pēc prasības celšanas. Pie šādiem apstākļiem, ja tiesa atzītu darba devēja uzteikumu par pamatotu, darba attiecības tiktu izbeigtas ar prasības celšanas brīdi – tas ir pirms Atbildētāja iesniegusi darbinieka uzteikumu.

Pie šādiem apstākļiem Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka sākotnēji vērtējams Prasītājas prasībā ietvertais prasījums par darba tiesisko attiecību izbeigšanu, savukārt pēc tam Prasītājas prasījums par darbinieka uzteikuma atzīšanu par spēkā neesošu un Atbildētājas pretprasībā ietvertais prasījums.

[7] Prasītāja cēlusi tiesā prasību (ar papildinājumiem) pret Atbildētāju par darba tiesisko attiecību izbeigšanu, pamatojoties uz Darba likuma 101.panta pirmās daļas otro punktu. Prasītāja prasībā norādījusi, ka Atbildētāja vairākkārt nav ievērojusi normatīvo aktu prasības un paviršipildījusi savus pienākumus, kas ietverti Atbildētājas amata aprakstā, līdz ar ko Prasītājas ieskatā Atbildētāja ir rīkojusies prettiesiski un zaudējusi darba devēja uzticību.

Darba likuma 101.panta pirmās daļas 2.punkts noteic – darba devējam ir tiesības rakstveidā uzteikt darba līgumu, vienīgi pamatojoties uz apstākļiem, kas saistīti ar darbinieka uzvedību, viņa spējām vai ar saimniecisku, organizatorisku, tehnoloģisku vai līdzīga rakstura pasākumu veikšanu uzņēmumā, ja darbinieks, veicot darbu, rīkojies prettiesiski un tādēļ zaudējis darba devēja uzticību.

Augstākās tiesas judikatūrā nostiprināta atziņa, ka lemjot par iespējamo darba līguma uzteikumu, pamatojoties uz Darba likuma 101.panta pirmās daļas 2.punktu, darba devējam ir pienākums, kā to noteic šā panta otrā daļa, izvērtēt izdarītā pārkāpuma smagumu, apstākļus, kādos tas izdarīts, kā arī darbinieka personiskās īpašības un līdzšinējo darbu *(Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2009.gada 17.jūnija spriedums lietā SKC-577/2009)*.

Darba likuma 101.panta otrā daļa noteic – ja darba devējs ir nodomājis uzteikt darba līgumu, pamatojoties uz šā panta pirmās daļas 1., 2., 3., 4. vai 5.punkta noteikumiem, viņam ir pienākums pieprasīt no darbinieka rakstveida paskaidrojumu. Lemjot par iespējamo darba līguma uzteikumu, darba devējam ir pienākums izvērtēt izdarītā pārkāpuma smagumu, apstākļus, kādos tas izdarīts, kā arī darbinieka personiskās īpašības un līdzšinējo darbu.

Augstākās tiesas judikatūrā nostiprināta atziņa, ka faktiski šī tiesību norma nosaka darba devējam pienākumu izvērtēt pārkāpuma samērīgumu ar konkrētajām sekām – darba līguma uzteikumu. Taču, tāpat kā attiecībā uz pārkāpuma būtiskumu, strīda gadījumā tiesai ir jāpārbauda, vai ir ievērots samērīgums, jo tiesa strīdu izskata pēc būtības, ko Senāts norādījis jau lietās SKC-588/2010, SKC- 1286/2010 *(Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2011.gada 9.februāra spriedums lietā Nr. SKC – 299/2011, 13.punkts)*.

Pamatojoties uz iepriekš minēto Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka lietas faktiskajos apstākļos nepieciešams konstatēt un izvērtēt: 1) darbinieka prettiesisko rīcību; 2) izdarītā pārkāpuma smagumu un apstākļus, kādos tas izdarīts; 3) darbinieka personiskās īpašības un līdzšinējo darbu; 4) pārkāpuma samērīgumu ar konkrētajām sekām – darba līguma uzteikumu.

[8] Atbildētāja rakstveida paskaidrojumos prasību nav atzinusi, norādot, ka Prasītāja vēlējusies atbrīvoties no Atbildētājas viņas pensijas vecuma dēļ, 2014.gada janvāra beigās piedāvājot izbeigt darba tiesiskās attiecības. Savukārt, kad Atbildētāja atteikusies to izdarīt labprātīgi, Prasītāja uzsākusi sīkumainu Atbildētājas darba kontroli ar mērķi atrast iemeslu atlaišanai, bet neveicot citu darbinieku pienākumu izpildes padziļinātu kontroli. Vienlaikus, uzliekot arvien jaunus darba pienākumus, radīti neciešami darba apstākļi, savukārt cits jaunpieņemts darbinieks palaists atvaļinājumā, tādējādi izrādot atšķirīgu attieksmi pret Atbildētāju.

Diskriminācija ir jebkura atšķirība, ierobežojums vai priekšrocība, kas balstās uz tādiem pamatiem kā rase, ādas krāsa, valoda, nacionālā vai etniskā piederība, dzimums, vecums, sociālais vai mantiskais stāvoklis, invaliditāte, nacionālā vai sociālā izcelsme, mantiskais vai ģimenes stāvoklis vai citi apstākļi.

Atšķirīga attieksme sevī ietver arī personas tiešu vai netieši diskrimināciju. Darba likuma 29.panta devītajā daļā norādīts, ka šā panta noteikumi attiecas arī uz atšķirīgas attieksmes aizliegumu arī atkarībā no personas vecuma, uz ko norādījusi Atbildētāja. Diskriminācijas aizlieguma princips ietverts arī Darba likuma 7.pantā, kurā noteikts, ka ikvienam ir tiesības uz darbu.

Saskaņā ar Darba likuma 29.pantu, kurā ietverts apgrieztās pierādīšanas pienākums, ja darbinieks norāda uz faktiem, kas liecina par iespējamu diskrimināciju, atbildētājam ir pienākums pierādīt, ka darba līgums ticis uzteikts objektīvu un pamatotu iemeslu dēļ, bet šī pierādīšanas pienākuma neizpilde ir pietiekams pamats prezumēt, ka atšķirīgas attieksmes principa pārkāpums ir noticis.

Pamatojoties uz minēto, pārbaudot lietas faktiskos apstākļus Civillietu tiesas kolēģija pirmkārt tos vērtēs no diskriminācijas aizlieguma pārkāpuma skatupunkta.

[9] Turpmāk tiesa pārbauda vai lietas faktiskajos apstākļos ir konstatējama Atbildētājas (darbinieka) prettiesiska rīcība.

Prasītāja prasības pieteikumā norādījusi – atbilstoši amata aprakstam Atbildētājas pienākums ir pārzināt normatīvos aktus un sekot izmaiņām tajos, kā arī izvērtēt vienkāršotās renovācijas un vienkāršotās rekonstrukcijas projektus. Pārbaudot Atbildētājas akceptētās apliecinājuma kartes, konstatēts, ka Atbildētāja prettiesiski, neievērojot normatīvo aktu prasības akceptējusi sešas apliecinājuma kartes.

Atbildētāja rakstveida paskaidrojumos pirmās instances tiesai norādījusi, ka viņas darba sīkumaina pārbaude sākta pēc tam, kad viņa atteikusies labprātīgi uz abpusējas vienošanās pamata izbeigt darba tiesisksās attiecības. Prasītāja tās vēlas izbeigt Atbildētājas vecuma dēļ. Prasītāja nav veikusi citu darbinieku akceptēto apliecinājuma karšu pārbaudi. Atbildētāja nenoliedz, ka iespējams kādas kļūdas viņas darbā tikušas pieļautas, taču konkrētajā gadījumā tās mērķtiecīgi meklētas, lai atbrīvotos no Atbildētājas.

Atbildētājas pārstāve apelācijas instances tiesas sēdē, atsaucoties uz būvniecību reglamentējošām tiesību normām, apšaubīja Prasītājas Arhitektūras pārvaldes vadītājas /pers. C/ sagatavoto pārbaudes anketu *(lietas 1.sējuma 540.-51.lapa)* un Prasītājas Juridiskās nodaļas būvniecības uzraudzības ekspertes /pers. D/ sastādīto anketu *(lietas 1.sējuma 54.-59.lapa)* objektivitāti un pamatotību.

Lietas materiāliem ir pievienots Atbildētājas paskaidrojums *(lietas 1.sējuma 53.lapa)*, kurā Atbildētāja atspēko viņasprāt nepamatotos pārbaudes anketā Nr.1-11-13 izteiktos apgalvojumus par pārkāpumiem.

Lietas materiāliem pievienota 2014.gada 26.februāra Latvijas Valsts iestāžu, pašvaldību, uzņēmumu un finanšu darbinieku arodbiedrības vēstule Nr.12/28 "Par darba devēja uzteikuma saskaņošanu" *(lietas 1.sējuma 89.lapa)*, kurā apšaubīts /pers. B/ profesionālā darba novērtējums un nav dota arodbiedrības piekrišana darba tiesisko attiecību izbeigšanai ar Atbildētāju.

Ņemot vērā Atbildētājas norādes par iespējamo diskrimināciju, apgrieztās pierādīšanas pienākumu un pastāvošās šaubas par Prasītājas darbinieču sastādīto pārbaudes anketu objektivitāti un ticamību, Prasītājas pienākums ir ar Civilprocesa likumā paredzētajiem pierādīšanas līdzekļiem pierādīt, ka Prasītājas darbinieku rīcība, sīki pārbaudot Atbildētājas darbu, nav mērķtiecīgi un subjektīvi vērsta uz kļūdu, neprecizitāšu un pārkāpumu meklēšanu, ar mērķi uzteikt Atbildētājai darbu.

No lietas materiāliem Civillietu tiesas kolēģija konstatē – Prasītāja apelācijas sūdzībā norādījusi, ka Atbildētājas rakstveida paskaidrojumos pirmās instances tiesai un Atbildētājas darbinieka uzteikumā norādītais attiecībā uz Atbildētājas diskrimināciju viņas vecuma dēļ, neatbilst patiesībai, jo Prasītāja

nodarbina arī citus pirms pensijas un pensijas vecuma cilvēkus, nodrošinot vienādu attieksmi, taču jebkādus pierādījumus šo savu apgalvojumu pamatotībai nav tiesai iesniegusi.

No lietas materiāliem Civillietu tiesas kolēģija konstatē – Prasītāja nav iesniegusi nevienu pierādījumu tam, ka laika posmā no 2014.gada 1.janvāra līdz 2014.gada 26.martam būtu veikta citu Prasītājas darbinieku (neskaitot Atbildētāju) akceptēto apliecinājuma karšu pārbaude.

Kopā ar apelācijas sūdzību Prasītāja iesniegusi virkni Prasītājas paskaidrojumu pieprasījumu no darbiniekiem *(lietas 2.sējuma 10.-40.lapa)*, taču šie dokumenti nepierāda, ka citu Prasītājas darbinieku akceptētās apliecinājuma kartes tikušas pārbaudītas.

Pārbaudot lietas materiālus, Civillietu tiesas kolēģija neatrod nevienu pierādījumu tam, ka Prasītāja būtu vērsusies pie kādas institūcijas vai eksperta ar lūgumu noteikt, kā arī citā ceļā mēģinājusi iegūt apstiprinājumu tam, ka Prasītājas darbinieču pārbaudes anketās izdarītie secinājumi attiecībā uz Atbildētājas apstiprināto apliecinājuma karšu atbilstību normatīvajiem aktiem ir objektīvi un pamatoti.

Apelācijas instances tiesas sēdē tiesa norādījusi Prasītājas pārstāvei par to, ka lietā nav atrodami pierādījumi, kas kliedētu tiesas pamatotas šaubas attiecībā uz Atbildētājas diskrimināciju vecuma pazīmes dēļ, izskaidrojot Civilprocesa likuma 93.panta ceturtajā daļā noteikto un izskaidrojot procesuālo darbību neveikšanas sekas. Prasītājas pārstāve uz to norādījusi, ka Prasītāja ir pierādījusi vienlīdzīgu attieksmi un diskriminācijas aizlieguma pārkāpuma neesamību un lietas materiālos tam ir pietiekami pierādījumi.

Izvērtējot visu iepriekš minēto, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka Prasītāja nav pierādījusi diskriminācijas aizlieguma pārkāpuma neesamību attiecībā pret Atbildētāju, līdz ar ko Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka Prasītāja pieļāvusi atšķirīgu attieksmi pret Atbildētāju. Turpat Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka Prasītāja nav pierādījusi Atbildētājas prettiesisku rīcību.

Pie šādiem apstākļiem nepastāv viena no Darba likuma 101.panta pirmās daļas 2.punkta piemērošanas kumulatīvajiem kritērijiem (Atbildētājas prettiesiskas rīcība) un minētais ir patstāvīgs pamats prasības noraidīšanai, nevērtējot citu Darba likuma 101.panta pirmās daļas 2.punktā ietverto pazīmju esamību lietas faktiskajos apstākļos.

[10] Prasītāja prasībā cita starpā lūgusi atzīt par nepamatotu Atbildētājas 2014.gada 11.aprīļa uzteikuma pamatojumu (Darba likuma 100.panta piektā daļa).

Pirmās instances tiesa iztulkojusi to, kā prasījumu, ar kuru pēc būtības Prasītāja vēlas, lai tiesa atzīst par spēkā nesošu Atbildētājas 2014.gada 11.aprīļa uzteikumu.

Civillietu tiesas kolēģija atzīst šādu iztulkojumu par pamatotu, jo nepārprotami no prasības papildinājumu satura konstatējams Prasītājas mērķis šādu prasījumu prasībā ietvert – atzīt Atbildētājas uzteikumu par nepamatotu un spēkā neesošu.

Prasītāja prasībā un apelācijas sūdzībā norādījusi, ka nepastāv Darba likuma 100.panta piektajā daļā ietvertie priekšnoteikumi darba tiesisko attiecību izbeigšanai uz šīs normas pamata – nepastāv tādi tikumības un taisnprātības apvērumi, kuri neļauj turpināt darba tiesiskās attiecības.

Atbildētāja uzteikumā norādījusi, ka Prasītāja izrāda atšķirīgu attieksmi pret Atbildētāju vecuma dēļ, un, lai atbrīvotos no Atbildētājas uzsākusi tās darba sīkumainu kontroli, krasi palielinājusi veicamo pienākumu apjomu, Prasītājas darbinieki atklāti citu personu klātbūtnē izrāda klaji nievājošu attieksmi – minētos apstākļus Atbildētāja uzskata par tādiem, kuri dod Atbildētājai tiesības uzteikt darba līgumu pamatojoties uz Darba likuma 100.panta piekto daļu, jo ilgāka atrašanās šajā vidē varētu radīt Atbildētājai neatgriezeniskus veselības bojājumus.

Paskaidrojumos uz Atbildētājas pretprasību Prasītāja ietvērusi atsauces uz dažādiem normatīvajiem aktiem, taču arī paskaidrojumam nav pievienoti pierādījumi apstākļiem, kuri uzskaitīti iepriekšējā rindkopā.

Prasītāja nav iesniegusi tiesai nekādus pierādījumus tam, ka: 1) vienlaikus ar Atbildētāju tieši tāda pat darba kontroles intensitāte tikusi vērsta arī pret citiem Prasītājas darbiniekiem; 2) Atbildētājas veicamā darba apjoms sākot ar 2013.gada decembri palicis nemainīgs jeb arī pieaudzis nebūtiski; 3) pastāv citi Atbildētājas uzteikumā norādītajam pretēji apstākļi.

Morālā kaitējuma esamības prezumpcija atšķirīgas attieksmes pārkāpuma gadījumā ir tieši ietverta Darba likuma 29.panta astotajā daļā. Iepriekš šajā spriedumā Civillietu tiesu kolēģija ir atzinusi Prasītājas atšķirīgu attieksmi pret Atbildētāju.

Pie nodibinātajiem apstākļiem Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka Prasītāja, vēloties atbrīvoties no Atbildētājas vecuma dēļ, ir radījusi darba vietā apstākļus (sīkumaina kontrole, darba pienākumu būtiska palielināšana, nievājošas attieksmes publiska izrādīšana), kuri nodara Atbildētājai morālu kaitējumu, līdz ar ko Atbildētājai turpināt darba tiesiskās attiecības ar Prasītāju nebija iespējams. Prasītāja ar lietas materiāliem nav pierādījusi pretējo.

Pamatojoties uz minēto, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka Prasītājas prasībā ietvertais prasījums par Atbildētājas uzteikuma atzīšanu par spēkā neesošu ir nepamatots un noraidāms.

[11] Atbildētāja pretprasībā lūgusi piedzīt no Prasītājas atlaišanas pabalstu divu mēnešu vidējās izpeļņas apmērā 2614,72 *euro* pirms nodokļu nomaksas un likumiskos procentus par laika posmu no 2014.gada 14.aprīļa līdz 2015.gada 6.janvārim 80,40 *euro*. Pretprasība pamatota ar Darba likuma 7., 29., 75.panta pirmo daļu, 100.panta piekto daļu, 112.panta pirmās daļas 2.punktu un 125.pantu, Civillikuma 1756., 1760., un 1765.pantu.

Prasītāja paskaidrojumos par pretprasību pirmās instances tiesai nav izteikusi jebkādus iebildumus par minēto naudas summu aprēķina pareizību.

Pirmās instances tiesa pretprasību pilnībā apmierinājusi.

Prasītāja apelācijas sūdzībā nav izteikusi jebkādus iebildumus pret pretprasībā ietverto darba samaksas un procentu aprēķinu pareizību.

Darba likuma 112.panta pirmās daļas 2.punkts noteic – ja darba koplīgumā vai darba līgumā nav noteikts lielāks atlaišanas pabalsts, uzteicot darba līgumu šā likuma 100.panta piektajā daļā un 101.panta pirmās daļas 6., 7., 8., 9., 10. vai 11.punktā noteiktajos gadījumos, darba devējam ir pienākums izmaksāt darbiniekam atlaišanas pabalstu šādā apmērā divu mēnešu vidējās izpeļņas apmērā, ja darbinieks pie attiecīgā darba devēja bijis nodarbināts piecus līdz 10 gadus.

Darba likuma 128.panta pirmā daļa cita starpā noteic - atlaižot darbinieku no darba, visas naudas summas, kas viņam pienākas no darba devēja, izmaksājamas atlaišanas dienā. Ja darbinieks atlaišanas dienā nav veicis darbu, viņam pienākošās naudas summas izmaksā ne vēlāk kā nākamajā dienā pēc tam, kad darbinieks pieprasījis aprēķinu. Ja darba līgums tiek uzteikts šā likuma 100.panta piektajā daļā, 101.panta pirmās daļas 2. vai 4.punktā noteiktajos gadījumos, tad darbiniekam pienākošās naudas summas izmaksā ne vēlāk kā nākamajā dienā pēc atlaišanas dienas, ja šīs summas nav iespējams izmaksāt atlaišanas dienā.

Lietā nav strīda par to, ka Atbildētāja uz darba līguma uzteikuma brīdi strādāja pie Prasītājas vairāk nekā 5 gadus.

Lietā nav strīda par to, ka Atbildētāja uzteikusi darba līgumu pamatojoties uz Darba likuma 100.panta piekto daļu.

Lietā nav strīda par to, ka Prasītāja nav izmaksājusi Atbildētājai atlaišanas pabalstu.

Pamatojoties uz minēto no Prasītājas par labu Atbildētājai piedzenams atlaišanas pabalsts 2614,72 *euro* apmērā.

Ņemot vērā to, ka darbinieka uzteikums, kurš pamatots ar Darba likuma 100.panta piekto daļu, stājas spēkā nekavējoties, Prasītājai bija pienākums izmaksāt atlaišanas pabalstu ne vēlāk kā nākamajā dienā pēc uzteikuma, līdz ar ko Prasītāja ir pieļāvusi samaksas nokavējumu.

Civillikuma 1756.pants noteic, ka pienākums maksāt procentus pamatojas vai nu uz tiesisku darījumu, vai uz likumu. Saskaņā ar Civillikuma 1759.panta 1.punktu, procenti jāmaksā, arī bez noteiktas norunas, uz likuma pamata par katru parāda samaksas nokavējumu, kaut arī parāds pats par

sevi būtu bezprocentīgs, šādus procentus sauc par nokavējuma procentiem.

Pamatojoties uz minēto, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka Prasītāja pielaidusi atlaišanas pabalsta samaksas nokavējumu, līdz ar ko no Prasītājas par labu Atbildētājai piedzenami likumiskie nokavējuma procenti par laika posmu no 2014.gada 14.aprīļa līdz 2015.gada 6.janvārim 80,40 *euro*.

Izvērtējot visu augstāk norādīto Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka Atbildētājas pretprasība ir pilnībā apmierināma.

[12] Izvērtējot Prasītājas apelācijas sūdzībā ietvertos argumentus un apsvērumus, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka, lai gan atsevišķi iebildumi ir pamatoti, minētais nevar kalpot par pamatu apelācijas sūdzības apmierināšanai un pirmās instances tiesas sprieduma grozīšanai turpmāk minēto apsvērumu dēļ.

[12.1] Apelācijas sūdzības 1.punktā Prasītāja norāda, ka pirmās instances tiesas spriedumā nav ietverts pamatojums tam, kāds Atbildētājai pastāvēja svarīgs iemesls izbeigt darba tiesiskās attiecības pamtojoties uz Darba likuma 100.panta piekto daļu. Prasītāja uzskata, ka diskriminācija un atšķirīga attieksme ne vienmēr norāda uz šādu apstākļu pastāvēšanu.

Civillietu tiesas kolēģija iepriekš šajā spriedumā *(skat. [10] punktu)* ir ietvērusi savus motīvus attiecībā uz Darba likuma 100.panta piektajā daļā norādītajiem svarīgajiem apstākļiem, kuri konstatējami šīs lietas faktiskajos apstākļos, līdz ar ko, pamatojoties uz procesuālās ekonomijas principu, atzīst par iespējamu tos neatkārtot.

Pamatojoties uz minēto šis apelācijas sūdzības arguments ir noraidāms kā nepamatots.

[12.2] Apelācijas sūdzības 2., 3., 4. un 11.punktā Prasītāja nepiekrīt pirmās instances tiesas secinājumam, ka kopš 2014.gada janvāra Prasītāja realizējusi pastiprinātu Atbildētājas darba uzdevumu izpildi, jo Prasītājai ir tiesības savus darbiniekus kontrolēt un lietas materiālos atrodas arī citi paskaidrojumu pieprasījumi adresēti Atbildētājai citos laika posmos, prasība ir par Atbildētājas nevis citu Prasītājas darbinieku atbrīvošanu.

Civillietu tiesas kolēģija iepriekš šajā spriedumā norādījusi *(skat. [9] punktu)*, ka Prasītāja nav pierādījusi, ka posmā no 2014.gada 1.janvāra līdz 2014.gada 26.martam būtu veikusi citu Prasītājas darbinieku akceptēto apliecinājuma karšu padziļinātu pārbaudi.

Pamatojoties uz minēto, šie apelācijas sūdzības argumenti ir noraidāmi kā nepamatoti.

[12.3] Apelācijas sūdzības 5. un 5.1.punktā Prasītāja iebilst pret pirmās instances tiesas secinājumiem par mutvārdu iesnieguma pieņemšanas uzdošanu Atbildētājai aizvainojošā tonī. Prasītaja norāda, ka mutvārdu iesniegumu pieņemšana ietilpst Atbildētājas pienākumos atbilstoši amata aprakstam un Prasītājas attieksme pret visiem darbiniekiem ir vienāda.

Izvērtējot minēto argumentu kopsakarā ar visiem lietas materiālos esošajiem rakstveida pierādījumiem, Civillietu tiesas kolēģija neapšauba, ka mutvārdu iesniegumu pieņemšanas pienākums varētu ietilpt Atbildētājas pienākumos tiktāl, ciktāl šadu uzdevumu devusi Prasītājas Arhitektūras pārvaldes vai Arhitektūras pārvaldes Arhitektūras nodaļas vadītāja (Amata apraksta 3.35.punkts).

Taču apelācijas sūdzībā, analizējot šo jautājumu, Prasītāja ignorē Atbildētājas pretprasībā ietverto iebildumu būtiskāko daļu saistībā ar šo uzdevumu – Atbildētājai nekad iepriekš tas nav bijis jādara; to nekad iepriekš nav darījuši citi /amats/; tas noticis publiski un aizvainojošā veidā.

Apelācijas instances tiesā Prasītāja nav iesniegusi pierādījumus, ka Atbildētājas iepriekš minētie apstākļi neatbilst īstenībai.

Apelācijas instances tiesas sēdē Prasītājas pārstāve iesniegusi Rīgas pilsētas būvvaldes 2013.gada 27.februāra iekšējos noteikumus Nr.BV-13-9-nts *(lietas 2.sējuma 57.-66. lapa)*, taču minētais iekšējais normatīvais akts pierāda vien to, ka Prasītājas darbiniekiem ir kārtība, kādā notiek apmeklētāju pieņemšana iestādē.

Pamatojoties uz minēto, šie apelācijas sūdzības argumenti ir noraidāmi kā nepamatoti.

[12.4] Apelācijas sūdzības 7., 8., 9.punktā Prasītāja izklāsta savu viedokli par to, kas ir vai nav diskriminācija, un nepiekrīt pirmās instances tiesas spriedumam, kur konstatēta atšķirīga attieksme no Prasītājas attiecībā pret Atbildētāju.

Civillietu tiesas kolēģija iepriekš šajā spriedumā *(skat. [9]; [10] punktus)* ir sniegusi motīvus attiecībā uz atšķirīgas attieksmes aizlieguma pārkāpumu no Prasītājas puses attiecībā pret Atbildētāju, līdz ar ko, pamatojoties uz procesuālās ekonomijas principu, atzīst par iespējamu tos neatkārtot.

Pamatojoties uz minēto, šie apelācijas sūdzības argumenti ir noraidāmi kā nepamatoti.

[12.5] Apelācijas sūdzības 10.punktā Prasītāja norādījusi, ka tai nav saprotams viens no pirmās instances tieas secinājumiem attiecībā uz Prasītājas darba organziāciju, kā arī kā pirmās instances tiesa pie tā nonākusi.

Civillietu tiesas kolēģija atstāj minēto iebildumu bez ievērības, jo tam nav juridiskas nozīmes un tas nevar ietekmēt tiesas nolēmumu pēc būtības.

[12.6] Apelācijas sūdzības 12.punktā Prasītāja norādījusi, ka pirmās instances tiesa, lai gan Prasītājas prasījumu atzinusi par darba ņēmēja uzteikuma apstrīdēšanu pēc būtības, spriedumā to nav izspriedusi.

Izvērtējot pirmās instances tiesas spriedumu, Civillietu tiesas kolēģija atzīst šo Atbildētājas iebildumu par daļēji pamatotu – pirmās instances tiesa sprieduma motīvu daļā nepārprotami ir vērtējusi darbinieka uzteikuma pamatotību pēc būtības (un atzinusi to par pamatotu), taču sprieduma rezolutīvajā daļā nav norādījusi, ka šis prasītājas prasījums tiek noraidīts.

Izvērtējot šo apstākli kopsakarā ar tiesību normām, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka minētais nevar kalpot par pamatu, lai taisītu pirmās instances tiesas spriedumam pretēju spriedumu, jo apelācijas instances tiesai taisot nolēmumu ir iespējams šo trūkumu labot.

[12.7] Apelācijas sūdzības 13.punktā Prasītāja norādījusi, ka pirmās instances tiesa nav vērtējusi visus lietas materiālos esošos pierādījumus, kā arī nav norādījusi apsvērumus kādēļ vieniem pierādījumiem dota priekšroka attiecībā pret citiem pierādījumiem.

Civillietu tiesas kolēģija šim iebildumam var piekrist tikai daļēji, jo pirmās instances tiesa spriedumā nav atspoguļojusi katra lietas materiālos esoša pierādījuma vērtējumu. Tomēr pirmās instances tiesa spriedumā nepārprotami norādījusi uz Prasītājas apgrieztās pierādīšanas pienākumu – tas ir Prasītājai kā darba devējai, gadījumā, kad darbinieks atsaucas uz diskriminācijas vai atšķirīgas attieksmes aizlieguma pārkāpumu, ir ar pierādījumiem jāpierāda, ka darba devējs šo aizliegumu ir ievērojis.

No lietas materiāliem Civillietu tiesas kolēgija konstatē, ka šo pienākumu Prasītāja nav uzskatījusi par nepieciešamu izpildīt ne pirmās instances, ne apelācijas instances tiesā, līdz ar ko šis apelācijas sūdzības arguments nevar kalpot par pamatu prasības apmierināšanai un pretprasības noraidīšanai.

Pie nodibinātajiem apstākļiem Prasītājas apelācijas sūdzības arguments ir daļēji poamatots, tas nevar kalpot par pamatu apelācijas sūdzības apmierināšanai un tā ir noraidāma.

[13] Izvērtējot pirmās instances tiesas spriedumu, Civillietu tiesas kolēģija konstatē, ka pirmās instances tiesa, lai arī nav izlēmusi sprieduma rezolutīvajā daļā vienu no prasībā ietvertajiem prasījumiem, kopumā pareizi novērtējusi lietas materiālos esošos rakstveida pierādījumus kopsakarā ar tiesību normām, kā rezultātā taisījusi pamatotu spriedumu par prasības noraidīšanu un pretprasības apmierināšanu.

[14] Civilprocesa likuma 42.panta otrā daļa cita starpā noteic, ka, ja prasību noraida, atstāj bez izskatīšanas vai ja prasītājs atsakās no prasības, visi tiesas izdevumi, kas nav samaksāti iepriekš, piedzenami no prasītāja valsts ienākumos.

Konkrētajā gadījumā Atbildētāja bijusi no tiesas izdevumu samaksas atbrīvota atbilstoši Civilprocesa likuma 43.panta pirmās daļas 1.punkta

noteikumiem, līdz ar ko no Prasītājas valsts ienākumos piedzenami tiesas izdevumi – valsts nodeva par pretprasības iesniegšanu un nesamaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 34.panta pirmās daļas 1.punkta b) apakšpunktu valsts nodeva par pretprasības iesniegšanu ir 342,54 (320,10 + (2 695,12 – 2 134) x 4%). Pamatojoties uz minēto no Prasītājas valsts labā piedzenama valsts nodeva 342,54 *euro*.

Kā izriet no lietas uzziņas lapas ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi šajā lietā pavisam kopā ir 16,68 *euro*. Saskaņā ar lietā iesniegtajiem maksājumu dokumentiem Prasītāja ir samaksājusi ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 4,70 *euro* apmērā. Pie šādiem apstākļiem no Prasītājas valsts labā piedzenami nesamaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi – 11,98 *euro*.

[15] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1].pantu taisot spriedumu par naudas summas piedziņu, par mantas atdošanu natūrā, par personu un mantas izlikšanu no telpām un par tiesāšanās izdevumu piedziņu, tiesa nosaka termiņu sprieduma labprātīgai izpildei, izņemot gadījumus, kad spriedums izpildāms nekavējoties. Nosakot termiņu sprieduma labprātīgai izpildei tiesa ņem vērā, ka sprieduma labprātīgas izpildes termiņš nedrīkst būt garāks par 10 dienām no sprieduma spēkā stāšanās dienas, līdz ar to tiesa atzīst, ka ir nosakāms 10 dienu termiņš sprieduma labprātīgai izpildei, skaitot no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 193., 204.[1], 432. – 434.pantu, Civillietu tiesas kolēģija

nosprieda:

noraidīt Rīgas pilsētas būvvaldes prasību pret /pers. B/ par darba tiesisko attiecību izbeigšanu un darbinieka uzteikuma atzīšanu par spēkā neesošu.

Apmierināt /pers.B/pretprasību pret Rīgas pilsētas būvvaldi par darba atalgojuma un procentu piedziņu.

Piedzīt no Rīgas pilsētas būvvaldes, reģistrācijas Nr.90002719440, /pers. B/, personas kods /personas kods/, labā atlaišanas pabalstu 2614,72 *euro* un likumiskos procentus

par laika periodu no 2014.gada 14.aprīļa līdz 2015.gada 6.janvārim 80,40 *euro*, kopā 2695,12

euro (divi tūkstoši seši simti deviņdesmit pieci *euro* 12 centi). Samaksu ieskaitīt /pers. B/ norēķinu kontā LV80PARX0001911854003, AS „Citadele".

Piedzīt no Rīgas pilsētas būvvaldes, reģistrācijas Nr.90002719440, valsts ienākumos valsts nodevu par pretprasības iesniegšanu 342,54 (trīs simti četrdesmit divi *euro* 54 centi).

Piedzīt no Rīgas pilsētas būvvaldes, reģistrācijas Nr.90002719440, valsts ienākumos nesamaksātos ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 11,98 *euro* (vienpadsmit *euro* 98 centi).

Noteikt Rīgas pilsētas būvvaldei termiņu sprieduma labprātīgai izpildei – 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā 30 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas – 2016.gada 21.marta, Augstākās tiesas Civillietu departamentā, kasācijas sūdzību iesniedzot Rīgas apgabaltiesā.

Tiesneši /paraksts/ V.Vazdiķis

/paraksts/ I.Ošiņa

/paraksts/ O.Blūmfelde